

כל שעה פרק שני פסחים

כפ.

עין משפט
נר מצוה

א [מִי] פ"א מהלכות
חמץ הל' ד סמג לאוין
עו:
ב [מִי] פ"ב מהל' איסורי
מזבח הלכה י':

מוסף תוספות

א. הוֹאֵל וּמוֹתֵר לִבְכַּח אֶת
אֶחָד לִכְלֹךְ אֶת אֲחֵרֵם
לְפָרֶשׁ. מוֹס' שֶׁלֹּא
ב. דָּאִקֵּר אֲבָל אַחָה אוֹיֵל
לְפָרֶשׁ שֶׁנִּי גִבּוֹד. שֶׁ
ג. בְּי וְהוּא שֶׁלֹּא שֶׁיֵּךְ
קִלְבִּימ' דָּאֵם לֹא כִּי אֵין ק'
שֶׁנִּי שְׂמוֹעַ לְבָרְקֵשׁ אִיב
בִּפְסָה נָמִי דְּאִיבֵא כִר'
לְחִיבִיב אֶל הוּוֹן לִי לְמִימִר
וְקִלְבִּימ' לֹא מוֹנֵט : לֹא
ד. וְלֵא מֵאֲרֵנִן דְּוֹקֵא
בִּמְיָחָה דְּגִלִּי לֵב אֲבָל כִּי
מִיבִיחָה כִרֵּת אֲלָא שֶׁס'
ה. וְאִפְסִילֵי אוֹרֵל תְּרוּמַת
עֲצֻמָּה דְּלֵא דִּמִּיר שְׂמֵלֶם
כִּפְרָה לְעֲצֻמָּה וְחֻמְשֵׁה
לְכֻדָּן. שֶׁס' וְלֵא [אֲבָל]
(תְּשׁוּמִי) וְדִשְׁלֵם וְרֵשׁ אֵלֵא
שְׂמוֹס כִּפְרָה הוּא אֵלֵא
מִמֶּנּוּ מִיבִיב הַכְּרוּת לֵשֶׁם
מִמֶּנּוּ שְׂמוֹל אֶת הַשִּׁפְסֵם
מוֹס' שֶׁלֹּא. וְ שֶׁמוֹס דִּבֵּר
לְכִפְרָה. מוֹס' רִי"ט
ז. פֶּרֶשׁוֹש קוֹרְשֶׁתִּהּ אֵלֵא
ח. מוֹס' הַלֵּל' ט. כִּי הָא
טוֹמֵן. מוֹס' שֶׁלֹּא. י. וְלֵא
יבִיחָה בִּינֵי מַעֲלֵה. שֶׁס'
יא. אֵלֵא לְכֻלָּבִים אֲנִי
יג. קִישִׁי שְׂמֵתוֹ אֲנִי טָרָן
יד. אֲבָל הֵי אֲסוּרִים מִמֶּנּוּ
טוֹרִפוֹת חוֹלִין שְׂתַנְעִרְבוּ
טז. בָּן אֵלֵא שֶׁמוֹס גּוֹפִיֵר
יז. אֵלֵא מִכִּין חֲדָו
יח. לִידֵרִית שֶׁ לְהִאֲכִיל
יט. לְעִבְרִים וְלְכֻלָּבִים מוֹס'
כ. וְמוֹס עַל : ב. הֵינִי
כא. שְׂמֵאנָה, דְּרִישִׁין וּאֲכֵל
כב. אֵלֵא לְכֻלָּבִין כְּלוּמֹר בִּי
כג. שֶׁאֵין עוֹמֵד אֵלֵא לְכֻלָּבִין
כד. אֲבָל חֲדָו לִידֵרִית
כה. אִישְׁרָא לְגוּמִיר. שֶׁס'.

רבינו חננאל (המשך)

לשנמיהו, דחאמוראבאל
 חסמס, לרביי ר' יהודה,
 רבא אמר לוקה, דא שנה
 סתמא קתני, לא שנה דנביי.
 וישראל ולא שנה דנביי.
 חסמס לפני זמנו ואמרינן זמנו
 סתמי ברלא. ואמרינן זמנו
 סתמי בר' יהודה, תלחא
 קתני כתיבי, חד לפני זמנו
 שנהא ולא תאכל עליו
 חסמס הווא משעת ששית
 דע ששית חסמס, וחד
 לאחד זמנו לא יאכל סתמי
 וחד תוך זמנו שתייב לאו
 וכוותי. וישראל כי כל לולא
 חסמס נגתרתה ונז', ולא
 יליף שאור דאכלה משאור
 דריא. בר אחא ר' יעקב
 שאור אנו לוקה יליף
 שאור כז'. והדר ביה ר' יעקב,
 אחא ר' יעקב, דתקיש
 האוכל האור לאחד
 במודע מעל, ויש אומרים
 לאחד. מאן יש אומרים,
 א"ר שמעל ר' תנחומא ור'
 דפטר מחיובי כרת מן
 תולמינן כחמיבי מיתת
 ב"ד, וזכרון שאוכל חסמס
 בפסח חייב כרת ופטור
 מלשלם כרת מעילה. ר'
 יוסף אמר פבורין קדשים
 להאכלים לנבלים מעלי.
 ו' החמץ הלא אע"פ
 שהוא קדש בין בפסח בין
 לאחר חמץ אסור
 באכליה, מהו פדורין אסור
 להאכליו לנבלים, והרי
 לא אין פדורין את הקדשים

בְּרִיךְ הוא דאפ" תוך זמנו מותר. פרש"י מותר באכילה וקשה להי אפסר אס לא יהא שלו בשעת אכילה דאס נתן לו הנכרי הרי הוא שלו ואס גזל מנכרי הרי חייב באחריותו ולא גרע ממחנך שחייב באחריותו דהוי כשלו ועוד לקמן דקאמר ואזדו לטעמיהו דפליגי בחנמן שצמר עניו הפסח ופלגו דפסיק גופיה^א ונראה לריב"א דהא דקאמר אפי' תוך זמנו מותר היינו בהנאה והא דקאמר אבל אמה אוכל של אחרים לאו דוקא אזי נמי אחר זמנו קאמר ומיהו בשל גבוה^ב קשה לפרש בחון הפסח דאס לא פדלו אסור בהנאה והא ואל פדלו הרי הוא שלו ושמן י"ל אבל אמה נהנה משל גבוה שלא יהא אסור חמץ אבל אסור הקדש יש:

[illegible]

רבי נחוניא היא. אע"ג דהכא
בשוגג איירי מדקמי מעל
ילא מעל מ"מ קיימא לן כחוקיה
דאמרי' חייבי מיתות שוגגין פטורים
מן התשלומין וה"ה כרת לר' נחוניא
הקשה ריב"ז אאמי פטורין הכא
מקרבן מעילה משום דקם ליה

יָעַל הַחוֹלָיִים חֲטָאָה וְעַל הַכֹּלִי סָקִילָה
 אֵלָּא פֶּטֶר מִקֶּרֶן¹ וּמִיֶּרֶךְ כִּיּוֹן דִּפְטֵר
 שְׁאִין אֲשֶׁם מַעֲשִׂיּוֹת זֵא אֵלָּא כְּשִׁשׁ
 וְחֻקִּדְשִׁים וּבֹרֵי². הַקֶּשֶׁה הִר"ח דפ"ב
 פְּלִיגִי אֵלָּא הִיכָּא שְׂקֻדָּה קִדְשִׁי
 וְשִׁמְעֵה דִּפְלִיגִי אִפִּי³ בְּקֻדְשֵׁי מַדְיָטָן
 וַיִּתֵּא דְכִיּוֹן דִּלְמָרוּ רַבָּנָן אִין פּוֹדִין
 וְיִרְפֵּה יִרְעוּ עַד שִׁסְתְּאֲזֹבוּ וַיִּמְכְּרוּ
 וְדִין דֵּהָא דְלִין פּוֹדִין הִיּוֹן הִיכָּא
 (ג.) לְזִמְן נִכְרִי עַל הַבְּכוֹר וּבְזֻבְחִים
 הַעוֹר אֲסוּר כְּשִׁנְמַנָּא טְרִיפָה קוֹדֶם
 דֵּהָא לְאַחַר שֶׁשְׂרָף וְנִעְשָׂה אִפִּרִּי כִּיּוֹן
 לְפָטְרוֹ

ת"ק סבר פודין אותו ולפיכך מעל, ויש אומרים להאכילן לכלבים.

דישראל נמי מישרא קא שרי ואי ר' יוסף
 הגלילי אפי' תוך זמנו נמי מישרא קא שרי
 בהנאה אמר רב אחא בר יעקב לעולם ר'
 יהודה היא ויליף שאור דאכילה משאור
 דראייה מה שאור דראייה⁶ שלך אי אתה
 רואה אבל אתה רואה של אחרים ושל
 גבוה אף שאור דאכילה שלך אי אתה אוכל
 אבל אתה אוכל של אחרים ושל גבוה ובדין
 הוא דאיבעי ליה למיתנא דאפי' באכילה נמי
 שרי ואיידי דתנא דישראל אסור בהנאה
 תנא נמי דנכרי מותר בהנאה ובדין הוא
 דאיבעי ליה למיתנא דאפילו בתוך זמנו מותר
 בהנאה ואיידי דתנא דישראל לאחר זמנו
 תנא נמי דנכרי לאחר זמנו רבא אמר לעולם
 רבי שמעון היא⁷ ורבי שמעון קנסא קנים
 הואיל ועבר עליה בבל יראה ובל ימצא
 בשלמא לרבא היינו דקתני של ישראל אסור
 משום שנאמר לא יראה אלא לרב אחא בר
 יעקב משום לא יאכל חמץ מיבעי ליה מי
 סברת אסיפא קאי ארישא קאי והכי קאמר
 חמץ של נכרי שעבר עליו הפסח מותר
 בהנאה משום שנאמר לא יראה לך שלך
 אי אתה רואה אבל אתה רואה של אחרים
 ושל גבוה ויליף שאור דאכילה משאור
 דראייה ואזדו לטעמיהו דאיתמר האוכל
 שאור של נכרי שעבר עליו הפסח דלכרי
 ר' יהודה רבא אמר לוקה ורב אחא בר יעקב
 אמר אינו לוקה רבא אמר לוקה לא יליף רבי
 יהודה שאור דאכילה משאור דראייה ורב
 אחא בר יעקב אמר אינו לוקה יליף שאור
 דאכילה משאור דראייה והדר ביה רב אחא
 בר יעקב מההיא דתניא האוכל חמץ של
 הקדש במועד מעל ויש אומרים לא מעל
⁶ מאן יש אומרים אמר רבי יוחנן רבי נחוניא
 בן הקנה היא⁷ דתניא ר' נחוניא בן הקנה היה
 עושה את יום הכפורים כשבת לתשלומין
 מה שבת מתחייב בנפשו ופטור מן
 התשלומין אף יום הכפורים מתחייב בנפשו
 ופטור מתשלומין רב יוסף אמר בפודין
 את הקדשים להאכילן לכלבים קמפלגי
 מאן דאמר מעל קסבר⁸ פודין את הקדשים
 להאכילן לכלבים ומאן דאמר לא מעל
 קסבר⁹ אין פודין רב אחא בר רבא תנא לה
 להא

דבריה מיינה הא אומר
שגג באוכלים והזיד בכלי ח
אלמא קס ליה דבריה מי
מקדן וחומש פטור נמי מ
קרן וחומש: **אין פודין א**
דבכורות (דף יד:) משמע

ההגוף כ"ע מודים דפדים וסה
שא דרנזן נפקיע מעילה דר
בשור שטענדע וכו' בכלאים
ספיר אפילו למאן דאמר אי
רני עקבא שרי בבכורות ה
על מום להחילה לכלאים שאס
ה לרי אע"ג דאין פודין נמנ

יִישְׂרָאֵל נְמוּ מִיִּשְׂרָאֵל שְׂרִי. בַּהֲנֵא לְאַחַר זְמָנוֹ: לְעוֹלָם ר' יְהוּדָה הִיא.
 לְעוֹלָם ר' דִּפְקָא לִיה מְקַרְא לְאַחַר זְמָנוֹ אֲסָר קִרָּא בְּשֵׁאוֹר דִּישְׂרָאֵל
 קִאֲמַר אַבְל דִּנְכְּרִי שְׂרִי: וְיִלִּין שְׂאוֹר דְּאִכִּילָא. כְּלוּמַר חֲמֵץ דְּגִבִּי לֹא
 יִאֲכַל מִשְׂאוֹר דְּרֵאִיָּה וּמוֹתָר חֲמֵץ שֶׁל נְכֵרִי אֵף בְּאִכְלִיָּה וְאִפִּי בְּפֶסַח
 מִן הַתּוֹרָה: לְעוֹלָם ר' שְׁמַעוֹן הִיא.
 לְאַחַר מְדִינָאוּתָא לֹא מִיתְּכֵר חֲמֵץ
 וּמֵאוֹר זְמָנוֹ הֵלֶכְךָ דִּנְכְּרִי שְׂרִי וּמֵאוֹר
 דִּישְׂרָאֵל אֲסוֹר מִקְּנָסָא דְקִנְסוּהוּ רַבָּנִן
 מִשּׁוּם דְּעֵבֶר בְּבֹל יִרְאֵה: בְּשֵׁלְמָא
 לְרַבָּא. לְאַחַר טַעמָא דְאֲסוֹר בַּהֲנֵא
 הִימֵנו קִנָּסָא דְעֵבֶר בְּבֹל יִרְאֵה הוּא
 הִימֵנו דְּתַנָּא מִתְּנִי אֲסוֹר מִשּׁוּם לֹא
 יִרְאֵה לֵי: וְאוֹדוֹ לְטַעְמֵימֵינוּ. רַבָּא וּרְבִי

אבל אתה אוכל של
הוא דאיבעי ליה למי
שרי ואידי דתנא ד
תנא נמי דנכרי מור
דאיבעי ליה למיתנא
בהנאה ואידי דתנא
תנא נמי דנכרי לאח
רבי שמעון היא ^א ור
זואיל ועבר עליה
בשלמא לרבא היינו
משום שנאמר לא יר
יעקב משום לא יאכ
סברת אסיפא קאי א
חמץ של נכרי שעמ
בהנאה משום שנאמ
אי אתה רואה אבל
ושל גבוה וילף ש
דראייה ואזדו למע
שאר של נכרי שעמ
ר' יהודה רבא אמר ל
אמר אינו לוקה רבא
יהודה שאור דאכיל
אחא בר יעקב אמר
דאכילה משאר דרא
בר יעקב מההיא דר
הקדש במועד מעל
^א מאן יש אומרים אמ
בן הקנה היא ^א דתנא
עושה את יום הכפ
מה שבת מתחייב
התשלומין אף יום ה
ופטור מתשלומין ר
את הקדשים להאס
מאן דאמר מעל קסמ
להאכיל לכלבים ו
קסבר ^א אין פודין רב

ד אמר לא מעל סבר אין
ד בתמורה (דף לה.) תנא
לכלבים מכאן שפדין
בן הקנה היתר אפילו אל
! לא לכלצין לא דריש
להא
ומעולם לא קדשו קדושת
אין לתמוה אטו משום חש
ות (נחמס עא:) ו נתרבו
עריפה אסורה ליה אמי
דס אס היינו נכרים דהא
קיצא חוסר דכור טריפה פ
ולא ^א אין פודין. מימי

א דתני ושל ישראל אסור קאי לא
אכילה משאר דריהא כדאמרן. ואזדו

יִשְׂרָאֵל נָמִי מִשְׂרָא שָׂרִי בַּהֲנֵה לְאָחֵר
לְעֵשׂ"ג דִּנְפָקָא לִיה מִקְרָאֵי לְאָחֵר וּמִן
קִמְאֵר אֲבָל דִּנְכְּרִי שָׂרִי: וְיֹלִיף שְׂאוֹר דִּי
יֵאֵכָל מִשְׂאוֹר דְּרֵאִיָּה וּמוֹתֵר חֲמֵנֹה שֶׁ לֹא
חֵמֶר: הַתּוֹרָה: לְעוֹלָם רָא שְׂמֵעוֹן חֵמֶר.
לְדִמְיוֹן מִדְּאֻרִיָּהֵא לֹא מִיתֵכֵר מִיָּא.
אֲחֵר וּמִנֹּה הֵלֶכְךָ דִּנְכְּרִי שָׂרִי וּמִיָּהוּ
יִשְׂרָאֵל אֲסוּר מִקְנָסָא דִּקְנָסוּהוּ רִבְזֵן
מִשּׁוּם דְּעֵבֵר צִבְל יִרְאֵה: צִלְמָא
לְרִבְזָא. דְּלֹאֵר טַעֲמָא דְּלֹאֵר בַּהֲנֵה
מִשּׁוּם קְנָסָא דְּעֵבֵר צִבְל יִרְאֵה הוּא
הֵייוֹנוּ דְּתַנָּה מִתְנִי' אֲסוּר מִשּׁוּם לֹא
יִרְאֵה לָךְ: וְאוֹדוּ לְטַעֲמִיָּהוּ. רַבָּא וְרַב
אֲחִינֹחִי אֲחִינֹחִי בְּרִי יַעֲקֹב: מַעַל חֵיב קִרְבָּן
מִמַּעֲלָה דִּקְסָבֵר חֲמֵן דִּהֲקֵשׁ צִפְסָא
בְּרִי דִּמֵּיִם הוּא וְאִפְסָדִיָּה לְהִקְדֵּשׁ כִּרְ'
שְׂמֵעוֹן דְּלֹאֵר חֲמֵן לְאָחֵר הִפְסָא מוֹתֵר
לְעֵשׂ"ג דִּקְנָסָא קִיָּם הֵי"מ בַּחֲמֵנֹה שֶׁל
הַדְּיוּט הוֹאִיל וְעֵבֵר עֲלִיו צִבְל יִרְאֵה
אֲבָל הֵאֵי דְּבַהֲרֵי: שְׂהִי' גִּבִּיָּה דְּלֹאֵר
מִמֶּנּוּ (לְעֵיל דֵּף ה'): אֲבָל אֲתֵר רֹוּאֵה שֶׁל
אֲחֵר וְאֵל שֶׁל אֲתֵר אֲחֵר הִפְסָא הוּא
מִזְזִין לִיה גִּיזְרֵר לִישְׂרָאֵל וְאֲכָלִי לִיה:
וְיֵשׁ אֲוֹמְרִים לֹא מַעַל כְּדִמְפָּרֵשׁ
דִּהוֹאִיל וְנִתְחַבֵּיב כִּרת מִשּׁוּם אֲכִילָה
פְּטוּר מִן הַתְּשֻׁלוּמִין כִּרְבִּי נַחוּמִיא
וּבִמְקוֹם שֶׁאִין קִרְבָּן אִין חוּמָא וְאִין
מַעֲלָה: אִם יוֹה"כ כִּשְׁבָּה. הַמְדַּלִּיק
גִּדִּישׁ צִוִּיה"כ וְנִתְחַבֵּיב כִּרת פְּטוּר מִן
הַתְּשֻׁלוּמִין כִּלְאִיל הַדְּלִיקִין צִבְטֵה שְׂאוֹר
מִתְחַבֵּיב צִנְפֵּשׁ מִיתָא צ"ד דְּפִשְׁטָא
לָן דְּפְטוּר מִלְּשֵׁלם כְּדִכְתִּיב (שְׁמוֹת כ"א)
וְלֹא יִהְיֶה אֲסוּן עוֹשֵׂה יַעֲשֶׂה הֵא אִם

מסורת הש"ס

[illegible]

הגהות הב"ח

(ח) תוס' ד"ה מאן וכו'
בריש אלו נערות. נ"צ וע"ש
בדף ל תוס' בד"ה זר
שאכל:

מוסף רש"י

אבל אתה רואה של
האחרים. צננונין של
מזמור. כוון נכר, ושל
האחרים. אס הקיפסם לבד
היה (לעיל ה:). היה
גושה את יום הכפורים.
לתשלומוין.
ופטור המדלץ את הגרם
כיום הכפורים כאלו
דליון בשבת (תשובות ל)
ואמר המתחייב כרת פטור
מן השלומוין (לעיל ד)
שבעות (ל). אין פורין.
האמילן לבניס אלא
ליתום ועוין כבורה לאחר
ממה (תמורה ד:).

רבינו חננאל

(מג) וקרהו אסון הלכך פטור מלשם
הוכיח פשטין לה באלו נערוהו. יש
טועים דקשיא להו כי פטור ר' נחויא
בזמזיד פטר דבר כרת הוא והכא
בזבוג עסקינן מדקתיא מעל ושובג
אלא דבר כרת הוא וטעותו הוא זה
לדבי חמך מזיד הוא וגבי הקדש שובג
הוא דלא ידע שהוא של הקדש: ורז
יוסף אמר. אי הוה סבירא להנך תנאי
כרבי שמעון דלמחר תוך זמנו אסור
בהנאה דכולי עלמא מודו דפטור
הואיל והשתא מיהא לא חזי ולא
ממונא הוא ואע"ג דסופו גורס הוא
להפסוק ואיכא הפסוק אליבא דר'
יוסי הגלילי פליגי דלמחר תוך זמנו
גמיי שרי בהנאה ובפודין קדשים
להאכילן לכלבים קא מיפלגי מאן
דלמחר מעל סבר דרואי היה בזאות
שעה לפדות לאכילת כלבים ובר
דמיס הוא ודר' נחויא לית ליה: ומ
פודין. הלכך לא חזי. ופלוגתא דתנאי
והלא גזיה בשר לא חזב ואכלת ולא
ואיכא דדריש תוצה ואכלת אין לן
ללאחר זביחה למעוטי גזיה וחלב א
למומן¹¹ אבל קדם מומן להקדישן הוא
ומי ר"י דה"ק אין פודין מדרבנן
לא שויא מיד' והא דלמחר בהתער
והשתא ע"כ יאכל לכלבים דלישראל
דלא חזו לאכילתו¹² אבל הכא חזו לא
כלל טבול עול (דף קד.) א"ל מוכח שר' א

א. דקתני ושל ישראל אסור קאי, לא
אכילה משאור דראיה כדאמרן. ואזדו